

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 627/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marian Dzuroška, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 17/2016 z 28. júna 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 17/2016 z 28. júna 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka napadla žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100301/1/132037/2013/5094 z 28. marca 2013, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu pre vybrané subjekty č. 9900403/5/1432959/2012/JanS z 3. júla 2012 o vyrubení rozdielu DPH za zdaňovacie obdobie september 2008. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozhodol o žalobe sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 1S 124/2013 z 27. novembra 2014 tak, že obe napadnuté rozhodnutia správnych orgánov prvého aj druhého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný (Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky) odvolaním z 12. januára 2015 napadol rozsudok správneho súdu prvého stupňa. Najvyšší súd rozhodol v odvolacom konaní napadnutým rozsudkom sp. zn. 6 Sžf 19/2015 z 28. septembra 2016 tak, že rozsudok správneho súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke doručený 7. novembra 2016. Sťažovateľka po doručení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podala 30. novembra 2016 vzhľadom na novú právnu úpravu obsiahnutú v § 439 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej aj „SSP“) kasačnú sťažnosť proti rozhodnutiu správneho súdu prvého stupňa v znení zmenenom napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. O kasačnej sťažnosti najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením, ktorým konanie o kasačnej sťažnosti zastavil (pre prekážku, že o riadnom opravnom prostriedku (odvolaní) podľa Občianskeho súdneho poriadku už bolo právoplatne rozhodnuté a nie je možné opätovne sa domáhať preskúmania zákonnosti prvostupňového rozhodnutia na základe kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku, pozn.) a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje a tvrdí, že bola oprávnená podať v uvedenej veci kasačnú sťažnosť s poukazom na § 491 ods. 1 SSP, pretože v čase podania kasačnej sťažnosti konanie o jej správnej žalobe nebolo právoplatne skončené, keďže najvyšší súd o odvolaní proti rozsudku prvej inštancie rozhodol až 28. septembra 2016, teda už za platnosti a účinnosti Správneho súdneho poriadku. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie, ktorým najvyšší súd konanie o kasačnej sťažnosti zastavil, za vecne nesprávne, porušujúce jej označené práva.

V závere sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil nálezom, že:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 1Sdo/17/2016 zo dňa 28. 6. 2017 vydaným v právnej veci žalobcu ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a žalovaný Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp. zn. 1100301/1/132037/2013/5094 zo dňa 28. marca 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1432959/2012/JanS zo dňa 3. 7. 2012, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/124/2013 zo dňa 27. 11. 2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžf/19/2015 zo dňa 28. 9. 2016, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd zrušuje rozsudok č. k. 1Sdo/17/2016 zo dňa 28. 6. 2017 vydaným v právnej veci žalobcu ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a žalovaný Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp. zn. 1100301/1/132037/2013/5094 zo dňa 28. marca 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1432959/2012/JanS zo dňa 3. 7. 2012, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/124/2013 zo dňa 27. 11. 2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžf/19/2015 zo dňa 28. 9. 2016

a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu kasačnému na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu predovšetkým namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s ostatnými označenými článkami ústavy. Podstata jej argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý nedal uspokojivé a ústavne konformné odpovede na jej zásadnú námietku, že v okolnostiach jej veci bola prípustná kasačná sťažnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou

inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína,

že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozhodnutia reagoval na argumentáciu sťažovateľky, keď v súvislosti s námietkou o prípustnosti kasačnej sťažnosti v jej veci nároku uviedol:

«5. Podľa § 492 ods. 1, 2, 3 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Lehoty na podanie odvolania, ktoré začali plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, plynú podľa doterajších predpisov a ich právne účinky zostávajú zachované.

6. V súlade s vyššie citovanou právnou úpravou Správneho súdneho poriadku ako nového procesného kódexu prejednal Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu podanú proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru, že konanie o nej je treba zastaviť.

7. Podľa § 438 ods. 1, 2 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

O kasačnej sťažnosti rozhoduje senát najvyššieho súdu a vo veciach ustanovených v § 22 ods. 1 veľký senát najvyššieho súdu (ďalej len „kasačný súd“).

8. Podľa § 439 ods. 1 SSP kasačná sťažnosť je prípustná proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa § 452 ods. 1 SSP, na konanie na kasačnom súde (Najvyšší súd Slovenskej republiky) sa primerane použijú ustanovenia druhej časti tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

11. Podľa § 99 písm. b/ SSP správny súd konanie uznesením zastaví, ak zistil taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1.

12. Podľa § 98 ods. 1, písm. a/ SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak o tej istej veci už bolo správnym súdom právoplatne rozhodnuté.

13. Kasačná sťažnosť predstavuje nový inštitút v správnom súdnictve Slovenskej republiky. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, keďže sa podáva proti právoplatným rozhodnutiam krajských súdov. Kasačná sťažnosť nemá suspenzívny účinok. Ako vyplynulo zo záverov rekodifikačnej komisie, inštitút odvolania a apelačný systém sa v konaniach pred Najvyšším súdom SR neosvedčil, preto sa pristúpilo k zavedeniu kasačnej sťažnosti, ktorá je pre správne súdnictvo typická. Je potrebné jednoznačne vymedziť, že súdna moc nie je oprávnená zasahovať do výkonnej moci. Podľa dôvodovej správy zavedenie kasačnej sťažnosti ako opravného prostriedku proti právoplatným rozhodnutiam krajských súdov vychádza z cieľa a účelu súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy o individuálnych právach účastníkov administratívneho konania, ktorým je práve dosiahnutie ochrany práv účastníkov, keďže samotné správne súdnictvo je založené na kasačnom princípe, ktorý je zárukou, že súd nenahradzuje svojou činnosťou

rozhodovaciú právomoc orgánov verejnej správy. (Správny súdny poriadok Komentár JUDr. Ida Hanzelová, JUDr. Ivan Rumana, Mgr. Ina Šingliarová, Vydavateľstvo právnickej literatúry Wolters Kluwer, s.r.o. Bratislava, komentár k § 438, str. 504 - 505).

14. Správny súdny poriadok nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016, ktorým dňom sa stal záväzným procesný právny predpisom pre konanie a rozhodovanie správnych súdov vo veciach súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Zákonodarca v Správnom súdnom poriadku v prechodných ustanoveniach §§ 491 a nasl. ustanovuje právnu úpravu postupu správneho súdu v konaniach začatých a právoplatne neskočených vo veciach súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V právnej úprave právnej normy § 491 ods.1, SSP zákonodarca stanoví, že Správny súdny poriadok platí aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, ak nie je ďalej ustanovené inak a v odseku 2 veta prvá uvedenej právnej normy, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. V právnej úprave ustanovenej v právnej norme § 492 ods. 1, 2 SSP zákonodarca stanoví povinnosť správneho súdu aplikovať doterajšiu procesnú právnu úpravu správneho súdnictva - piata časť Občianskeho súdneho poriadku, na konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku a na odvolacie súdne konania, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku.

16. V súlade s vyššie citovanou právnou úpravou Správneho súdneho poriadku ako nového procesného kódexu plynie záver, že kasačnú sťažnosť je možné podľa § 438 ods.1 SSP podať len proti rozhodnutiu krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť za účinnosti Správneho súdneho poriadku, t. j. 1. júla 2016 v lehote zákonodarcom stanovenej v § 443 SSP. Právne účinky rozhodnutí súdov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 162/2015 Z. z. - Správneho súdneho poriadku, zostávajú zachované. Pokiaľ teda krajský súd ako súd správny rozhodol vo veci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy za účinnosti Správneho súdneho poriadku, jeho rozhodnutie nadobúda právoplatnosť podľa právnej úpravy Správneho súdneho poriadku a v zákone stanovenej lehote je možné proti nemu podať kasačnú sťažnosť.

17. Zo skutkových zistení danej veci mal najvyšší súd preukázané, že o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a následne jeho zrušenia a vrátenia na ďalšie konanie rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1 S/124/2013-166 zo dňa 27. novembra 2014. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací o odvolaní žalobcu rozhodol rozsudkom sp. zn. 6Sžf719/2015 zo dňa 28. septembra 2016. Skutkové okolnosti v danej veci potvrdzujú, že krajský súd ako súd prvého stupňa vo veci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu rozhodol uvedeným rozsudkom pred účinnosťou Správneho súdneho poriadku podľa ustanovení piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo, podľa ktorej právnej úpravy aj začalo odvolacie konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky ako súde odvolacom. Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní účastníka konania proti uvedenému rozsudku krajského súdu rozhodoval na základe zákonného zmocnenia ustanoveného v § 492 ods. 2 SSP tiež podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedeného plynie záver, že o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu krajského súdu bolo najvyšším súdom už právoplatne rozhodnuté, čo je prekážkou konania o preskúmanie právoplatného rozhodnutia vo veci. Z uvedených dôvodov najvyšší súd kasačnú sťažnosť žalobcu považoval za právne neopodstatnenú a účelovú, považujúc postup žalobcu za rozporný so zásadami správneho a rozumného uvažovania, keďže domáhanie sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia krajského súdu na základe (riadneho) opravného prostriedku - odvolania, o ktorom bolo už raz právoplatne rozhodnuté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku Najvyšším súdom Slovenskej republiky a po ustanovení novej právnej úpravy Správny súdny poriadok opätovne sa domáhať zákonnosti rozhodnutia krajského súdu na základe mimoriadneho opravného prostriedku - kasačnej sťažnosti, konšpiračne vybočuje zo zákonného rámca.

18. S poukazom na uvedené dôvody neprípustnosť kasačnej sťažnosti žalobcu je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

19. Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 99 písm. b/ SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.»

Najvyšší súd sa v citovanej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia podľa názoru ústavného súdu ústavne konformne vysporiadal a zrozumiteľným spôsobom reagoval na argumenty a námietky sťažovateľky. Uvedené argumenty a právne závery najvyššieho súdu, že v okolnostiach sťažovateľkinej veci už bolo v súlade s § 492 ods. 1 a 2 SSP právoplatne rozhodnuté o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu krajského súdu najvyšším súdom, čo tvorí prekážku konania o preskúmanie právoplatného rozhodnutia vo veci v režime kasačnej sťažnosti podľa Správneho súdneho poriadku, rozhodne nemožno považovať za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené.

Ústavný súd k tomu dodáva, že pokiaľ zákonodarca určil v Správnom súdnom poriadku výnimku z pravidla jeho aplikovateľnosti na tzv. neskončené konania do ich právoplatného skončenia, presnejšie dokončenia (§ 492 ods. 1 a 2 SSP), je proti logike veci, aby sa po právoplatnom skončení veci po využití opravného prostriedku (odvolania) umožnilo účastníkovi konania domáhať sa opätovného preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia krajského súdu podľa nového procesného predpisu, teda Správneho súdneho poriadku. Takýto výklad nie je možné považovať za nerozumne reštriktívny, respektíve obmedzujúci základné právo na prístup k súdu ani z hľadiska rozsahu poskytovania súdnej ochrany, pretože účastníkovi konania, v danom prípade sťažovateľke, bola zachovaná možnosť využiť opravný prostriedok (odvolanie) v režime Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol po zrušení OSP a po vstupe do účinnosti Správneho súdneho poriadku nahradený práve kasačnou sťažnosťou. Samotná zmena koncepcie opravných prostriedkov z apelačného systému na kasačný systém, ktorá je nakoniec pre správne súdnictvo typická, nezaložila v okolnostiach prípadu možnosť využiť po riadnom opravnom prostriedku (odvolaní) ďalší opravný prostriedok – kasačnú sťažnosť.

Uvedené postačuje pre záver, že v okolnostiach prípadu vo veci konajúce súdy vrátane najvyššieho súdu postupovali podľa platných a účinných právnych predpisov v rozhodnom čase, keď aplikovali relevantné ustanovenia citovaných predpisov podľa ich zmyslu a účelu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti

napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od vecí samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky jej argumenty. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v aplikovaných predpisoch.

Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce z relevantných právnych noriem, ktoré boli ústavne konformne aplikované.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je

právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti v celom rozsahu, keďže ostatné označené a namietané články ústavy neupravujú žiadne konkrétne základné práva alebo slobody, ako aj z dôvodu, že samotná sťažovateľka namietala ich porušenie v súvislosti alebo v spojení s namietaným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2017